„Ikka aina hädda saatwad Saksad tallorahwale ja ei holi meie sugguseſt ühtegi! Teomehhed ja waimud moisa augus ja perremehhed peälegi päwa otsa Saksa otamas! Kes teab, kas tullebki tänna. Wida siis weel teist päwa! Kes teeb meie heina tödd? Jälle hädda ja kahjo!"

Tönni Tomas wöttis warsi kätte ja ütles:

„Mis sa haugud, häbbemata! Ükski wallas polle herra käest sedda armo sanud, mis sinna sanud, ja so tigge südda ei auusta heldet wannemat. Herra peab wallitsusse kässo pärrast wörale male minnema, peab mitmeks aiaks ommad moisad mahhajätma ja sinna ei tahha heamelega temma päraſt ühhe päwagi kullutada! Eks siis herra seädminne, mis temma tänna tahhab tehha, ikka ka sa meile kassuks ollema? Mötle ka ja arwa: mitto päwa on temma meile jo taggasi jätnud? Mis sa siis sest ühhest päwast ni suurt menno teed? Kül on hea heina päew, agga herral enneseigi kiras aeg, et ei woi tullemist pitkemale jätta. Kes teab ka missuggune assi siitsadik tedda keelnud seie joudmast. Ammogi tunneme tedda ja teame, temma on keigipiddi helde meie wasto, et parremat ei woi olla! Meie walla koggodusele teed sinna halba, et sa ei wötta parremat wist näidata!"

„Eks sest pea hädda ollema, kui logo maas, ja ei anta aega ülleswötta?" räkis Karel jälle.

„Annab Jummal häid ilmo, egga siis sulle sest ei tulle hädda ühtegi, kui ka tännast päwa pead kullutama. Polleks muud hädda kanda, kül siis woiksime römoga ennam aega wita ja omma kalli herra tullemist odata. Agga kui maialt hädda tousnud, siis kül peab keik häddaks minnema, mis pissut näikse wastane ollewad."

„Wata nüüd! Kui maialt tousnud hädda, siis keik lähheb häddaks! Mis se siis peab